

EDITORIAL

Govern Provisional o un altre Consell Assessor

COSTA de qualificar el primer Govern de la Generalitat de Catalunya a l'exili. Pels noms coneguts fins ara : Irla, Pi i Sunyer, Rovira i Virgili, Josep Carné, Josep Xirau, Pompeu Fabra, Joan Comorera, fa suposar que vol ésser un govern intermedi entre Govern de personalitats i Govern de representació de partits.

De la mateixa manera que el Consell Assessor format pel senyor Irla a l'exili, suposem que aquest Govern no està constituït del tot i que serà un Govern extensible, com ho és permanentment el Consell Assessor. De continuar les institucions catalanes a prendre aquesta característica d'extensibilitat permanent, no es farà res més sino posar en evidència dues coses : la manca d'una forta personalitat, capaç de reunir al seu entorn una opinió, i la manca d'institucions democràtiques sobre les quals pulsar i assentar d'una manera precisa els organismes dirigents. Avui per avui, les institucions de Catalunya neixen deficientes perquè manca una cosa i l'altra.

Ens exposem a fer aquestes apreciacions sense saber, encara, a l'hora en que escrivim, si tots els nomenats acceptaran. Després del fracàs del senyor Pi i Sunyer per a la formació d'un Govern de partits, la situació, de la manera que està plantejada, sense Parlament ni Assemblea Consultiva, no tenia altra sortida que un Govern d'extensió presidencial. El senyor Pi i Sunyer deu haver hagut de fer esforços sobre ell mateix per a acceptar de formar part del Govern d'ara. El seu prestigi i la seva personalitat, engrandida durant el temps del gran silenci dels exiliats de França, quan la seva veu es feia oír a Mèxic i a Catalunya, no ha bastat per a reunir entorn seu la coincidència de les diferents opinions catalanes. Això vol dir que el mal és molt més pregon i que, ell, que va acceptar l'encàrrec presidencial, deu ésser el primer sorprès al no haver pogut reeixir. No n'hi ha hagut prou de que abandonés la seva posició independent i la seva intransigència política en benefici d'una conciliació interior de l'Esquerra Republicana de Catalunya. El plebiscitari de l'Esquerra l'ha vençut, a ell. Pi i Sunyer mancava, també, de realisme en la proposta de Govern que presentava. Li faltava viure més temps prop de Catalunya per a adonar-se que els reflexes del món s'han fet sentir a casa nostra, a l'escalf de les sofrenes ocasionades per l'ocupació franquista. En el fons, el seu Govern mancat i l'actual, diferents de concepció, sofreixen de la mateixa endèmia : sofreixen de la manca de poder recolzar-se sobre una cosa sentida, consistent, popular. Son governs fets per dalt. Amb la concepció de situacions polítiques i de relacions de forces d'abans del 1939. Ungits, tota una colla de gent, per càrrecs i per representacions velles d'una colla d'anys, es resisteixen, avui, quan tantes coses han passat al nostre país i al món, a reconèixer llur caducitat i, en l'impossibilitat d'una consulta efectiva que els revaloritzi, són incapaces de cercar, per pròpia iniciativa, el màxim d'assentiment d'opinió i de formalitats democràtiques que donin a llur condició d'antics dirigents la força que avui els manca. És per això que tot el que sigui esforçar-se en voler mantenir l'hegemonia d'un partit que confon els organismes

directors del país amb els seus propis de partit, no pot produir altra cosa que combinacions polítiques forçades que, malhauradament, defraudaran l'esperança de Catalunya i no tindran la bel·ligerència que el moment actual demana.

L'actual Govern Provisional de la Generalitat de Catalunya no tindrà altra transcendència, en l'ordre internacional i en l'ordre interior del nostre país i de la Península, que el de la seva presència formal. El Govern Provisional de la Generalitat difereix de la concepció que ha orientat la formació del Govern de la República i no té prou basaments populars ni prou homogeneïtat representativa per a galvanitzar entorn seu la Resistència general de Catalunya. Més aviat ens en dolem que altra cosa.

Seria un Govern representatiu, quan la totalitat de les seves persones fossin acceptades de la manera indiscutible en què ho son quan llur valor personal esdevé nacional, per damunt dels partits. Quan cap d'entre elles representi una marcada tendència política en lluita pregonia contra les altres, i a la qual més del noranta nou per cent del país és hostil. Son casos com aquest els que treuen a aquest Govern el valor representatiu de caràcter nacional. És la diferència que hi ha entre un Govern de partits, on, per damunt de l'hostilitat, totes les tendències poden ésser-hi expressades, i un Govern representatiu que deu ésser acceptat per indiscutible. En el Govern actual, tot el que es podia guanyar amb la força representativa dels uns, es perd totalment, en l'alzagaïada que representen certes incorporacions. El que és pitjor, és que sembla fer-se servir la força d'atracció

(Segueix pàgina 2)



Dibuix de Mondragon

— « Don Juan, Don Juan, yo os imploro ! » Tingueu compassió de mi i asseieu-vos en el tron.

DE CARA A CASA

per Adolf BUESO

ELS esdeveniments es precipiten. Després de la resolució de San Francisco, de la declaració de Postdam i de la rotunda i clara del President Truman, s'ha constituït, per fi, el Govern Provisional de la República Espanyola a l'exili.

Per poc que els capitosts de la República sapiguen aprofitar tots aquests fets, i la sensació d'unitat que dona la constitució del sudit Govern, és innegable que l'estonament de Franco i dels seus no es pot fer esperar gaire.

I jo crec que, en aquestes circumstàncies, no ens podem limitar solament a esperar amb impaciència el desenrotllament dels esdeveniments, sino que és lògic que mirem de preparar-nos per a la formidable tasca que ens espera.

I, a nosaltres, com a treballadors i catalans (catalans de naixement i d'adopció), ens pertoca preocupar-nos i preparar-nos per a l'organització política i sindical de casa nostra.

Jo no soc dels que creuen que la política i el sindicalisme deuen ésser una mateixa cosa, ans el contrari; crec que els camps s'han de delimitar clarament; breu: no crec en la política sindicalista. Crec, però, que s'ha d'anar ràpidament a la creació del gran partit del proletariat català, d'essència purament socialista, però també catalana. I, això, perquè és innegable que el món marxa dret vers el Socialisme i vers el Federalisme.

I Catalunya, cervell i palanca del proletariat peninsular, no pot restar endarrera en la marxa del món, aferrada a un sindicalisme

de concepcions ultrapassades i a una política petit-burguesa d'estar per casa.

Tinc el convenciment de que, després de les moltes coses passades a Catalunya i arreu del món, des del 1936 cap a aci, els obrers de Catalunya han evolucionat en sentit progressiu i cerquen les noves modalitats polítiques i sindicals que els temps nous reclamen. La política d'empirisme entusiasta i casolà de l'Esquerra Republicana ha quedat superada després de complir la seva missió històrica. Cal, doncs, enfocar els anhels dels treballadors de Catalunya cap a concepcions més amples, més universalistes, més de classe, sense deixar el seu sentit profundament català, ans al contrari, afirmant-lo cada vegada més, en raó precisament del seu internacionalisme.

Es precis, doncs, crear aquest partit socialista català, ben nostre, sense influències estranyes, sense consignes d'importació, sense imposicions orientalistes fetes en serie per a l'exportació.

I com que no vull guardar res al pap, crec necessari afirmar que aquest partit socialista català ha de tenir les més fraternals relacions amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, el qual, no dubto, sabrà posar-se a l'alçada de les circumstàncies i adaptar-se a la marxa federalista del món.

Això en el pla polític. I en el sindical? En el pla sindical la qüestió és més complicada i de més delicadesa.

Fa molts anys que, a Catalunya, té una preponderància innegable el sindicalisme

autoctoneu en el camí de la seva alliberació nacional. És als homes a qui ha d'acusar-se'n i a la responsabilitat dels partits. Nosaltres, els socialistes catalans, que no col·laborem en aquest Govern Provisional de la Generalitat de Catalunya a l'exili, mantindrem per a ell un respecte, en tant que institució que avui considerem necessària, donada la situació internacional, però no podem considerar-lo indiscutible.

Es difícil de preveure de quina manera podrà lligar-se, en la voluntat i en els fets, aquest Govern amb la Resistència interior de Catalunya. Els organismes que lluiten a casa nostra i que fan treballs per a la constitució d'un organisme nacional de la Resistència que dirigeixi l'acció coordinada de tots a l'interior, seria doloros que es trobéssin en discrepància amb les formes institucionals de l'exili.

L'HORA

no és una publicació més de partit, ans la síntesi anti-franquista del moment, per damunt de totes les tendències, al servei exclusiu de la Resistència dels Països de llengua catalana.

d'influència llibertària, i això per moltes causes, essent una de les més remarcables el seu caràcter federaliu, i una altra l'ésser un moviment creat a Catalunya i després estès a la resta de la Península. No cal amagar que, durant algunes èpoques, la Confederació a Catalunya fou dirigida per homes de fora de casa, plens d'entusiasme i de bona voluntat, però inadaptats i desconeguts de la nostra psicologia, el que portà per conseqüència greus crisis i lamentables fracassos. Des del 1931 va perfilant-se una tendència més catalana i un bon estel de sindicalistes catalans han vingut fent esforços per tal de donar un caire més adient a la Confederació Regional del Treball. Aquesta influència va culminar, durant la nostra guerra, en la fundació del diari *Catalunya*, dirigit per Joan Petro. I aci a l'exili ha sorgit un grup de sindicalistes que propugna per la propaganda dels postulats de la C. N. T. en llengua catalana.

Es innegable que aquest és el bon camí, doncs si Catalunya ha d'assolir, cada dia més, una més àmplia autonomia, seria contradictori que els seus organismes obrers seguisin aferrats a velles concepcions centralistes.

Pel que fa a la Unió General de Treballadors, la seva influència en els mitjans obrers de Catalunya data de la guerra, quan va imposar-se la consigna de les dues soles centrals sindicals i els diversos sindicats autònoms van optar per la U. G. T., tal vegada com a un mal menor. Després d'això, i durant una temporada, la U. G. T. a Catalunya fou una central sindical com cal, i àdhuc, diríem, perfecta, ja que no patia d'influència decisiva de cap sector polític; però després dels fets de Maig i per causes que no vull estudiar ara, va caure sota la influència d'un partit polític, el qual li donava les orientacions que ell mateix rebia de la zona oriental.

Durant l'esmentada primera època, la seva catalanitat era absoluta i sincera; després, li va restar solament l'etiqueta, car les consignes que rebia estaven escrites originàriament en llengua que no és ni tan sols llatina.

Respecte al que farà la C. N. T., no tinc cap classe de preocupació, doncs la seva pròpia organització federalista, els acords del Congrés de París i la clara concepció dels seus homes destacats, ens deixen esperar que en un proper esdevenidor estarà a l'alçada de les circumstàncies.

Però, la U. G. T. sabrà desfer-se de l'influència política i forastera i situar-se en la posició neta i clara que va adoptar durant la seva revifalla, al principi de la nostra guerra? Caldrà que ho faci, si no vol tornar a l'estat esquemàtic que sempre havia tingut a Catalunya.

Els organismes sindicals catalans han d'anar d'acord amb la marxa alliberadora de Catalunya, sense deixar, per això, d'estar en contacte amb els organismes obrers espanyols, als quals poden i deuen pertanyer.

I com a aspiració sentida per tots, es precis que vagin preparant l'ambient per a la fusió en un sol organisme sindical, sense presses contrapodents, però sense defalliments.

Però, ben entès, aquesta fusió s'ha de fer amb l'acord de tots, no pas amb la fórmula pseudo-maquivèlica de *per la base*, ni tampoc per acord dels dirigents. La fusió ha d'arribar, naturalment, pels seus passos comptats, discutida i aprovada en les assemblees sindicals i referendada en els plens, conferències i congressos respectius. Deu ésser una obra de tots, de convenciment, ben solida perquè sigui indestructible.

Govern Provisional

o un altre Consell Assessor

(Ve de la pàgina 1)

d'uns noms de prestigi nacional per a encobrir-ne un altre, la incorporació del qual respon solament a uns incondicionals compromisos de caràcter personal o de partit.

Amb la formació d'aquest Govern, ha vingut una tendència de l'Esquerra: la que insistentment nosaltres hem vingut essenyalant de « conjunció Esquerra-P. S. U. C. ». És el reflex del negrisme de les declaracions del senyor Tarradellas al periòdic « *Combat* ». És el reflex d'aquesta posició que pren, arreu, el republicanisme burgès, l'« herriotisme », que es fortifica en l'igualment convencional dels comunistes per a fer front a l'allau socialista que ha despertat a l'occident europeu. És en aquest sentit reaccionari, general avui a tots els països, que responen a « *grosso modo* » les inclinacions preponderants de l'Esquerra.

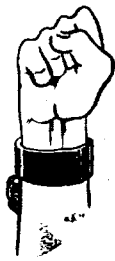
Ens dol haver de fer aquestes constatacions en una hora en que el nostre país necessita, més que mai, que es cultivi la seva esperança i se l'animi en la seva lluita. El poble català té necessitat de punts de recolze, de creure en unes institucions que va donar-se i que representen, poc o molt, insuficients o no, unes formes

PER A LA RESISTÈNCIA INTERIOR DE CATALUNYA

El que no us dirà la premsa franquista

La condemna popular del règim de Franco

Del *Reynold News*: « En els països democràtics, l'opinió pública aprovarà totes les mesures de condemna de l'Espanya de Franco bo i fent-li saber que no hi ha lloc per ella al costat de les Nacions Unides. Al mateix temps, aquesta opinió pública ajudarà els republicans espanyols preparats per a bastir de nou una Espanya democràtica. »



Els treballadors parisencs exigeixen el trencament total amb Franco

Paris. — En nom dels treballadors parisencs, la Unió de Sindicats (C. G. T.), afirma a la classe obrera espanyola i a les seves organitzacions sindicals la seva completa solidaritat.

El buro de la Unió es compromet a mobilitzar els treballadors parisencs per a sostenir el poble germà en la seva lluita heroica per a foragitar Franco, restaurar la República i, amb ella, un moviment sindical lliure i independent.

L'adhesió de l'Exèrcit al nou Govern

Paris. — El Ministre de la Guerra de la República Espanyola, general Hernández Saravia, ha adreçat el següent telegrama al Cap del Govern:

« Generals residents a França em manifestem seva increbantable adhesió a la República i lleialtat al Govern. Ho dic a V. E. expressent-li la meua satisfacció. »

Franco vol inspirar confiança als Aliats

New-York. — Comuniquen de Madrid al Servei Intermediari d'Informació:

« Després de quatre dies de treball, el gabinet de Franco acaba de publicar un comunicat anunciant que el govern ha enviat la seva resposta a la nota aliada que es referia a la retirada de les tropes espanyoles de Tanger. D'altra part s'ha decidit l'abolició del salut feixista. »

Comentant aquesta informació, « *Le Populaire* » diu: « Si és amb mesures d'aquest ordre que Franco espera fer durar el seu règim, s'equivoca. Malgrat les seves marques d'humilitat, els Aliats no deixen de conèixer les odioses massacres de republicans que tenen lloc a Espanya. »

La fi de Franco és qüestió de setmanes diu el senyor Giral

Méxic. — El senyor Giral, Cap del Govern republicà espanyol, ha declarat que la vida del Govern de Franco només era una qüestió de setmanes. « El Govern republicà — ha afegit — actuarà d'acord amb el desig expressat pel poble espanyol en les eleccions de 1936. Estic convençut que la monarquia no pot néixer mai més a Espanya. »

Solidaritat dels diputats peruans envers la República Espanyola

Lima. — El President de la Cambra dels Diputats del Perú, ha adreçat a l'ambaixador de Méxic a Lima, el coronel Adalbert Tejada, una nota en la qual fa constar el següent acord de la Cambra: « Expressar als membres de les Corts de la República Espanyola la salutació dels diputats peruans en aquesta hora trascendental de democràcia i de llibertat. »

El Govern de la República s'adreça als « Cinc Grans »

Londres. — El Govern republicà espanyol constituït a Méxic, ha presentat al Consell dels Ministres d'Afers Estrangers, a Londres, un memorandum demanant el seu reconeixement pels « Cinc Grans ».

El Govern de la República i l'Estatut de Tanger

Méxic. — El Govern de la República ha pres posició en el que es refereix a la qüestió de Tanger. En efecte, després de les decisions preses a la Conferència de París, el senyor Giral acaba de publicar un comunicat en el qual es declara:

« Espanya té interessos tradicionals considerables a Tanger,

« El paper que l'Estatut de 1928 conferia a Espanya era tan important com que el s'atribuïa a França i a Anglaterra. El Govern republicà declara, segur que això està en els sentiments de justícia dels Aliats, que el problema de Tanger no serà resolt en l'absència d'Espanya. L'era que comença ha d'ésser una era de pau i de justícia. »

La qüestió de Tanger i la República

Londres. — El *Times* diu: « En el cas que Espanya es donés un nou règim, no deixaria d'ésser invitada a la propera conferència, la convocatori de la qual ja està decidida. La presència d'una Espanya que representi la veritable voluntat popular seria favorablement acollida per l'opinió britànica desitjosa de veure donar, en les empreses internacionals, la més ampla base possible. »

Les Nacions Unides i el canvi de règim

Paris. — *Le Monde* informa, des de Madrid, de l'entrevista que el ministre d'afers exteriors franquista ha sostingut amb els ambaixadors de la Gran Bretanya i dels Estats Units. I diu que ambdós ambaixadors han estat ben precisos en llurs declaracions no deixant lloc a dubtes sobre el desig de l'opinió pública aliada d'un canvi de règim a Espanya.

L'Onze de Setembre a Catalunya i a l'exili

L'Onze de Setembre, ha tingut lloc. Al seu sentit inicial, de germanor dins del sentiment nacional del poble de Catalunya, s'hi ha afegit aquest any el fort contingut social que imprimeix la classe treballadora en la seva lluita contra l'ocupant d'ahir i de sempre.

A França, per totes les grans viles i llogarrets on sojornen catalans, la jornada de l'Onze de Setembre ha estat assenyalada amb actes variats en els quals s'ha palesat la unitat en el sentiment i en la voluntat de combatre que regna en els medis exiliats. Suposem que, així mateix, per terres d'Amèrica, la mateixa voluntat i el mateix esperit han animat els nuclis catalans exiliats.

Es a Catalunya, sobretot, que pertoca l'homenatge de tots els catalans i de tots els aimants de la llibertat del món sencer; per l'heroisme, el brao de la joventut enquadrada en els Fronts de Resistència que, a despit de llur situació particularment difícil, ha manifestat la seva fermesa i patriotisme de la manera exemplar que li escau. A Barcelona i en altres indrets de Catalunya s'ha fet sentir l'acclo de la Resistència.

El Moviment Socialista de Catalunya ha ocupat, també, junt amb el Front de la Llibertat, el lloc que li pertoca. Arreu de Catalunya i, sobretot, a les grans aglomeracions, ha estat profusament repartit un manifest i unes fulles volants en els quals es fixa la voluntat d'unio en el combat del poble català sota l'ensenyà del socialisme.

La manca d'espai ens impedeix de fer una àmplia ressenya de la commemoració de l'Onze de Setembre d'enguany a França. A totes les grans viles, a Tolosa, a Montauban, a Bordeus, a Perpinyà, a tot arreu on s'hi apleguen catalans, la jornada de l'Onze de Setembre ha estat assenyalada com cal. Arreu, els Casals Catalans, dins dels quals la unió dels catalans és quelcom més que una simple intenció, han portat a cap un treball d'organització remarcable digne de lloances.

Repatriament d'alemanys indesitjables

New-York. — El Servei Interior d'Informació comunica:

« Segons una informació d'un funcionari americà, els Aliats estan accelerant el repatriament de 2.000 estrangers residents a Espanya, classificats com a perillosos per als interessos aliats.

Entre aquests indesitjables s'hi troben quinze membres del personal consular i de l'ambaixada d'Alemanya i 600 persones considerades com a agents secrets del nazisme.

Les Nacions Unides no tenen lloc per al feixisme

Montevideo. — En el curs d'una recepció donada en honor d'un ministre republicà espanyol, el president del Senat d'Uruguai, senyor Albert Guani, a assenyalat que no hi ha lloc per al feixisme dins de l'organització de les Nacions Unides.

En la seva resposta, el ministre ha suggerit al poder executiu de l'Uruguai de prendre en compte el desig del Parlament, de rompre les relacions diplomàtiques amb Franco.

El tresor de la República i el de la Generalitat

HEM llegit en la premsa que Indalecio Prieto^o ha posat a les mans del Govern de la República els cabals de l'Estat Espanyol, dels quals era guardador. Ja abans, a París, el 1939, va donar compte d'aquests dipòsits i del seu usdefruit a la Diputació Permanent de les Corts. L'actitud del senyor Negrin de donar el seu recolzament i el del seu grup al Govern de la República, la qual cosa vol dir una reconeixença, fa preveure que l'altra branca de dipositaris dels cabals de l'Estat prendrà, tard o d'hora, la mateixa determinació que ha pres el camarada Prieto.

Pel que fa referència als cabals de la Generalitat de Catalunya, recordem que, quan estavem a París, en el 1939, els representants de la Generalitat ens ensenyaren un rebut del Ministeri de Finances de la República, com a constatació d'haver-se quedat uns dipòsits importants que la Generalitat de Catalunya tenia situats a l'estranger. Apart això, tot fa preveure que el Govern de la Generalitat fou prou prudent per a mantenir pel seu compte altres cabals a l'exterior. Si alguna cosa pot fer-se, al cap de tants anys, en el sentit d'ajudar a la Resistència de casa nostra, és finançar-la. Suposem que, ara que es trobaran plegats a França els antics Consellers de Finances i d'Economia, senyors Tarradellas i Comorera, que son els qui més poden estar assabentats, aquest problema podrà ésser aclarit i, fins i tot, podrà reclamar-se al senyor Negrin, si aquest ho entrega al Govern de la República, els cabals de la Generalitat dels quals n'és guardador.

Largo Caballero a França

Després de la tongada de notícies contradictòries, de les quals, palesant l'estima de la classe treballadora ibèrica envers un dels homes més preclars del socialisme peninsular, tota la premsa obrera s'havia fet resso, ens acaba d'ésser confirmada l'arribada del camarada Largo Caballero a la capital de França.

Acabat el seu llarg sejour a la deportació i el termini que li ha calgut passar abans de retornar, el camarada Largo Caballero ha fet les seves primeres declaracions polítiques. En elles manifesta estar identificat amb la constitució del Govern de la República suara feta pública a la capital mexicana.

Largo Caballero segueix mantenint, in-fatigable, com sempre, la seva fe en els destins de la classe treballadora i en el socialisme.

« Endavant » i el « Moviment Socialista de Catalunya » adrecem, en aquesta ocasió, les salutacions més cordials al camarada Francisco Largo Caballero i al P. S. O. E. i desitgem al vell camarada una immediata i fructuosa integració a la vida política de la República.

Notes i Come

Els que creuen que la monarquia és el mal menor

CADA vegada que un esdeveniment es produeix, en la política internacional, davant del qual el moviment republicà exiliat reacciona presentant la consegüent actitud, les masses que resten sotmeses en el nostre país tenen una nova esperança i s'accentua en elles una impaciència, — explicable per llur situació —, que aprofita sovint, munt de gent, per a propagar la necessitat de so-



lucions que puguin semblar més ben acceptades en els medis dirigents de les grans potències.

La impaciència porta en si una immediata decepció, quan els fets no responen a les il·lusions. Es aleshores que es planteja, com una solució de mal menor, el problema de la monarquia. Molta gent, que voldria que s'aclarís immediatament el problema de la caiguda del règim franquista, es sentiria inclinada a acceptar una solució de monarquia liberal que, en el fons de llur pensament, consideren interina, amb la visió que els ha restat de les eleccions de 1931 i la sortida pacífica de la monarquia d'aleshores.

Es un error en el qual no pot caure's; cal que tothom s'aferri al convenciment de que solament hem de considerar acceptable la solució republicana. Si avui la Península es plantejava el canvi de règim i es posava a discussió, d'una manera efectiva, el problema de República o Monarquia, podríem trobar-nos amb la sorpresa que, no sols interiorment volgués salvar-hi una societat compromesa amb el franquisme, sino que hi trobaríem propicis l'Església i l'Exèrcit i, el que és més pe-

rillo de tot, una certa condescendència de la part d'alguna de les Nacions Unides.

Creure que després podríem posar l'esperança en un altre 14 d'Abril, pacífic i festiu, és no adonar-se de que la influència internacional damunt del nostre país, el priva, ara, molt més, de l'indpendència que, en les qüestions d'ordre interior, tenia en el 1931. Si, per una circumstància malhaurada o per un defalliment en les nostres concepcions, el Poble Espanyol es trobava abocat a una conjuntura de regim monàrquic, tinguem la seguretat que, guanyar més tard la República seria una cosa de difícil obtenció.

Si alguna cosa, per, ens fa ésser optimista en el sentit de que un règim monàrquic a Espanya no tindrà avui la consideració exterior que podia haver tingut fins ara, és l'empenta socialista que pren tot l'occident europeu i que no pot confondre de cap manera, el significat d'una monarquia a Espanya amb l'interpretació que té a Anglaterra, encara que, sovint, i per conformisme, fins alguns republicans l'hi associïn per a justificar llur concepció de mal menor.

El «negrinisme» i les declaracions

NO sabem si el senyor Tarradellas desmentirà o no les declaracions fetes a « Combat ». Com que fins ara no ho ha fet, les donem per bones. En general, llevat de les coses que suposen d'interpretació defectuosa de la part del periodista, les declaracions del senyor Tarradellas justifiquen la seva abstència de formar part del Govern de la República per l'absència de Negrin i dels comunistes.

El senyor Tarradellas fa una afirmació dient que era en tant que representava Catalunya que ell era sol·licitat a prendre part en el Govern de la República. Aquest to de representació nacional que empra al parlar de la intervenció catalana en el Govern de la República, no s'adiria gens a la responsabilitat que representa una presa de posició política com la que fa en el curs de les seves declaracions.

En la memòria de tothom, resta palesa l'actitud de Negrin en el que fa referència a Catalunya sobretot durant aquella crisi de govern del 1938, on l'actitud de Negrin i del President Companys estaven enfrontades; on, precisament, l'Esquerra va decidir de no col·laborar en el Govern de la República, éssent adoptat aquest criteri per la Generalitat de Catalunya, i que, precisament, fou el P. S. U. C. i Moix els que facilitaren a Negrin llur paper delerrouxistes. Que hi hagi ara aquesta coincidència; que el senyor Tarradellas se senti « negrinista » i que el senyor Comorera, cap polític del P. S. U. C. i de Moix, vagi al Govern Provisional de la Generalitat, demostraria una posició política a la qual la que menys pot fer-se'n solidària, és Catalunya.

Volem fer una afirmació que ningú desmentirà, que fa referència a un altre apartat de les decla-

L'HORA: Panorama del moment polític

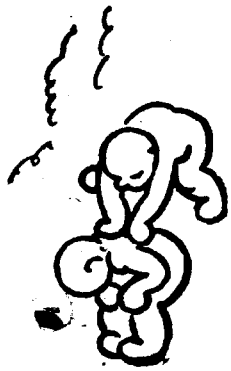
és una publicació editada i difosa pel **Front de la Llibertat** (Moviment de Resistència dels Països de Llengua Catalana), al servei de Catalunya i de la República.

Llegiu **L'HORA!**
Propageu **L'HORA!**
Ajudeu **L'HORA!**

ntaris Politics

Els « exiliats »
de Portugal

La necessitat de l'Assemblea Consultiva



D'ença de les Resolucions establertes pel « Moviment Socialista de Catalunya » el dia 22 d'abril d'aquest any, no ens hem trobat sols al pledejar la necessitat d'una Assemblea Consultiva que servís de base democràtica dintre les restriccions que la situació actual imposa al Govern de Catalunya i al propi President.

Els nostres companys del « Partit Socialista Català » de Mèxic porten,

també, per les Amèriques, una campanya de propagació de la mateixa necessitat.

En una reunió de Solidaritat Catalana que tingué lloc amb motiu d'oposar-se aquest organisme a la constitució del Consell Assessor, es va prendre l'acord d'insistir, prop del President Irla, de la

necessitat d'una Assemblea Consultiva, en lloc d'un Consell Assessor.

Els diputats del vell Parlament de Catalunya, que són els que més tindrien a dir d'aquest ostracisme forçat a que els té sotmesos el règim de l'Esquerra, han començat a queixar-se i han fet conèixer, alguns d'ells, llur opinió. Copiem uns paràgrafs d'una carta adreçada, des de Montpeller, pel diputat del Parlament de Catalunya J. Magre al senyor Carles Pi i Sunyer :

« A Catalunya el règim estatutari no és Presidencialista i, per tant, mai no pot el senyor Irla oferir una cosa que no li pertanyi. Per totes quantes ordinacions i resolucions que puguin efectuar-se, no hi ha altra sobirania, de moment, que la del Parlament de Catalunya.

Tothom n'és sabedor que el President del Parlament, en cas de defunció o admissió del President de la Generalitat, s'ha de fer càrrec interinament de la Presidència de la Generalitat i dins el termini de vuit dies ha de convocar el Parlament per a elegir un nou President o ratificar la continuïtat del President del Parlament.

Que jo sàpiga, i molts dels companys es troben de la mateixa manera que jo, durant els anys que portem a l'exili, mai s'ha convocat als diputats per a tenir la més simple reunió ni per a nomenar al nou President de la Generalitat, ni per a ratificar la continuïtat del President del Parlament.

Aquesta manera d'obrar, al meu entendre, és una violació als preceptes del Dret que, al seu dia, pot donar a jugar un gros paper.

Són moltes les consideracions que podria formular però me les guardo per a un temps més oportú. Els amics Battistini i Mora m'han donat a llegir la lletra que us han adreçat. Com que en ella us exp'liquen abastament algunes de les consideracions que també pensava fer-vos, la subscric de dalt a baix. »

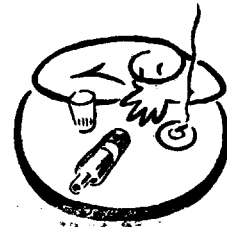
La necessitat d'una Assemblea s'evidencia encara més oportuna si s'estudien els motius pregons pels quals no han reeixit cap dels intents de dotar Catalunya ni d'un Consell Nacional, ni d'un Govern Representatiu de partits, ni d'un Govern, efectiu de personalitats.

No serem nosaltres sols els que es preguntaran davant de qui sera responsable l'acció del Govern que acaba de formar-se i del propi President de la Generalitat. El propi Govern no sabrà a qui donar compte de la seva gestió ni davant de quin organisme l'ha de compesar i discutir.

Suposem que continuarà — si els catalans no s'ho plantegen decididament — havent-hi en exercici una espècie de « democràcia orgànica » que consistirà en què el Govern Provisional de la Generalitat de Catalunya a l'exili, sera responsable de la seva actuació davant del President Irla i a aquest no li queda altra recurs que ésser-ho, al seu torn, davant del Directori d'Esquerra Republicana de Catalunya.

I l'Esquerra Republicana de Catalunya, davant de qui sera responsable ?

Tot plegat és prendre Catalunya per una simple circumscripció electoral.



Sovint s'ha oblidat l'existència dels que se'n deia els « exiliats » de Portugal. Després d'aquella famosa carta de Gil Robles que va circular per Espanya, en un intent de reconstrucció d'« Accion Catòlica », els únics que van referir-se als exiliats de Portugal varen ésser els de la « Unió Nacional », que se'ls feren sens. Una altra afirmació de llur presència — en aquest cas, dels emigrats leriouxistes —, foren unes cartes, que es repartiren, al 1942, provients de la tendència de la francmaçoneria que representava el grup radical d'exiliats de Portugal, les quals circularen també per Espanya. Més tard, als primers símptomes de bellugueig monàrquic, va parlar-se d'una visita de Gil Robles a Londres, la qual semblava que hagués de coincidir amb la de Joan March. Recentment, encara, sembla que hi ha hagut una visita d'un cert prelat vaticanista al cap catòlic de Portugal.

No cal descuidar tot aquest « bienni negre » exiliat a les costes de l'Atlàntic. En el moment en que la monarquia no troba prou recolzament en el medis populars, no tindria res d'estrany que, amb els bons oficis del Vaticà, els « exiliats » de Portugal juguessin Hur paper.

A Espanya es diu que Alexandre Lerroix ha tornat al país, sense que la gent, en l'angoixa de notícies contradictòries, pugui precisar si ha anat a morir-hi definitivament, o bé com ambaixador d'una part dels « exiliats » de Portugal que, a través d'una tendència de la francmaçoneria poden tenir certs entonaments amb els de Mèxic.

Dues forces, doncs, l'Església per un costat, i una part de la francmaçoneria per l'altre, poden fer revivre, avui, l'existència dels « exiliats » de Portugal.

La composició del Govern Provisional de la Generalitat de Catalunya a l'exili és la següent :

President :

Josep IRLA

Consellers :

Pompeu FABRA

Carles PI I SUNYER

Antoni ROVIRA I VIRGILI

Josep NIRAU

Josep CARNER

i Joan COMORERA

acions del senyor Tarradellas

racions del senyor Tarradellas. i és, que el poble de Catalunya no és ni pot ésser monàrquic, tant-se-val si la monarquia reconeix o no el problema de l'autonomia de Catalunya. Catalunya és essencialment republicana, i si un contingut polític ha donat amb veritable fervor a la Península, és el seu tradicional republicanisme. D'essències federals i regionalistes, si en alguna cosa Catalunya no pot mentir-se, és en el seu anti-monarquisme.

Suposem que el senyor Tarradellas estarà d'acord amb nosaltres, en que ha estat mal interpretat pel periodista en la qüestió de la monarquia. Si nosaltres ho fèrem remarcar és per a evitar aquestes espurnes que, darrerament s'han manifestat, a l'atribuir a la política catalana actituds que la desmereixen i que, unes declaracions amb l'autoritat del senyor Tarradellas, podrien semblar confirmar.

Per Catalunya,
Per la Llibertat,
Pel Socialisme,
adheriu-vos al
**Moviment
Socialista
de Catalunya**



Socialització de la terra

per E. ARMENGOL

Endavant

l'el "Moviment Socialista de Catalunya"

COM AFRONTA el Govern la situació del Camp espanyol, a l'adveniment de la República?

El govern central va treure a la llum un projecte de reforma agrària, tan esquitit i dotat de mitjans tan ridículs, que no tingué la més petita eficàcia per a obtenir el fi que es proposava. Es podria dir, sense exagerar, que va desplaure fins als mateixos autors.

Quan un país es troba amb la meitat del seu sol en mans d'uns milers de propietaris que del dret de propietat no en fan res més que abús; quan un país es troba amb milions de camperols que no disposen ni d'un metre quadrat de terra i desprovets de l'utilitat necessària la més petita explotació agrícola; que, a més a més, desconeixen, en la majoria dels casos, un sistema racional d'explotació; que no disposen de caixes de crèdit agrícola, ni d'assegurances, ni de cooperatives o sindicats de camperols amb possibilitat d'ajudar-los a fer els primers passos en el camí de l'emancipació. Votar uns quants milions a crear un Institut de Reforma Agrària i expropiar a uns quants senyors que ja s'havien sublevat contra el nou règim, és parar-se en els detalls i oblidar el tot. La situació del camperol espanyol era i és desesperada; calia aleshores i caldrà ara aplicar remeis forts, únics per a acabar amb la malaltia.

La socialització de la terra i la redistribució als camperols per a que la treballin individualment o col·lectivament, segons llur voluntat, és una qüestió de vida o de mort pel poble espanyol. Per a acabar amb el latifundisme que és la causa de la misèria del país; per a acabar amb el caciquisme que ha produït el retràs polític de la Península, cal alliberar en primer lloc al camperol, i donar-li el que ningú pot amb rao negar-li: terra i utilitat, necessària per a fer un bon cultiu; crèdits que li permetin un bon desenvolupament inicial; assegurances que el posin a con-

bert de qualsevol calamitat (mort de bestiar, pèrdua de collita, etc.)

Què s'oposa a la realització d'aquest enunciat? Si no és l'oposició dels actuals propietaris de terres que haurien d'ésser objecte de socialització, no en veig altra, i aquesta voluntat no pot ésser tinguda en compte perquè és oposada a tota llei humana.

El finançament d'aquest pla necessària, naturalment, quantitats més importants que les aplicades a fer la Reforma Agrària, però no oblidem que la socialització representaria una important font d'ingressos per l'Estat i una bona economia pel camperol. Un petit exemple: avui el pagès paga al propietari 150 ptes. per Ha.; aquest en dona a l'Estat (impostos) 10. Si aquest propietari cessa en llurs funcions (queson del tot inútils) i el pagès dona 50 ptes. a l'Estat, què passa? Que el primer fa una economia de 100 i l'Estat quintuplica els ingressos. Del que se'n despren un augmentació de la capacitat adquisitiva del camperol i un ingrés superior a la caixa de l'Estat, que li permet impulsar i ampliar el desenvolupament econòmic, social, cultural i higiènic del país.

A més, les conseqüències de l'augmentació de la capacitat adquisitiva del camperol no tardarien en fer-se sentir a l'indústria; aquest augment de riquesa repercutiria en la totalitat del país; el benestar augmentaria i la pau social tan necessària a un país que ha sofert les convulsions del nostre, estaria assegurada.

Espanya és un país principalment agrícola, i és de la terra d'on ha de sortir la principal font de riquesa. Deixar que uns senyors la guardin per a organitzar-hi la caça o engrair-hi braus de cursa, és condemnar conscientment el poble hispànic a la misèria i a l'esclavatge. Pensar en comprar el que mai ha estat pagat, a més d'impossible és fer-se complice dels causants del raquitisme econòmic del poble hispànic.

Als deportats i interns polítics

Amb aquest títol hem rebut una comunicació del Consell Nacional Provisional de la Federació de Deportats i Internats Polítics. Heus-aci el text d'aquesta comunicació.

Un Congrés Nacional de Locals i Departamentals de Deportats Polítics espanyols tingué lloc els dies 25, 26 i 27 d'agost darrer.

No farem història del mateix per considerar que no és el moment d'entaular polèmiques, en primer lloc per trobar-nos a França, i després, per quan ens trobem davant d'un problema únic, de quina responsabilitat i fracàs no volem ésser solidaris.

Els militants dels diferents sectors polítics, adhoc els independents, consideraven i consideren que la Federació no pot acceptar cap mena de partidisme, car les seves finalitats són la de defensa dels orfes i dels caiguts, però, vista l'actitud partidista i intransigent d'un sector determinat en contra dels més elementals principis humans i de

fraternitat, prenent negar l'entrada col·lectiva o individual d'un altre sector, provocà, com ara d'esperar, la nostra retirada del Congrés.

Acceptada, doncs, la necessitat de crear les bases de la que en el demà ha d'ésser la « Federació de Deportats i Internats Polítics Victimes del Feixisme » per als fins de defensa dels interessos dels afiliats, així com, en el terreny internacional, la confraternització amb els que, amb nosaltres, han sofert i amb vistes a fer efectiva la solidaritat per a la defensa dels principis de Llibertat i de Democràcia, ens és plaent d'anunciar a tots els Deportats i Internats antifeixistes la creació d'aquesta Federació, la que, sense distinció de tendència política, negant tota mena de partidisme, serà la base i exemple com a instrument de coacció davant del Man Internacional per a la consecució de la ràpida alliberació de la Pàtria i el restabliment de la República.

Pel Consell Nacional Provisional,

Domènec. Moret, Foyo, Ester i Quero
NOTA: Per a adhesions individuals i col·lectives, adreceu-vos a la Secretaria de Deportats, Salle 13, Bourse du Travail, Place Saint Sernin, Toulouse.

Els organismes dirigents del « Moviment Socialista de Catalunya », fan avui un esforç formidable per a intensificar la l'acció de la Resistència a casa nostra. L'esforç d'agitació i de propaganda que realitza, demana de tothom un aport econòmic que ningú pot regatejar. « EN-DAVANT » s'escampa profusament per totes les contrades de Catalunya. « COMBAT SOCIALISTA » ha començat la seva publicació. Pasquins i fulles volants porten arreu la propaganda del Moviment i l'esperança del Socialisme. Els companys que son a l'exili poden aportar en aquesta lluita interior un esforç econòmic que representa, pels d'allà baix, unes possibilitats més àmplies d'actuació i la sensació d'una col·laboració profunda de llurs companys de l'exili.

Es un deure avui del « Moviment Socialista de Catalunya » d'extendre, a casa nostra, aquesta gran corrent socialista que, no solament ha de precipitar la caiguda de Franco, sine que ha de portar-hi, al mateix temps i per a després, el sentit constructiu i revolucionari del nostre socialisme.

Moviment Socialista de Catalunya

Nomenament del CONSELL DIRECTIU

En la darrera reunió celebrada pel Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya, fou acordat el nomenament dels següents companys per a la formació del Consell Directiu:

Joan Aleu
Marcel·lí Antich
P. B. (1)
Enric Brufau
Ambrosi Carrion
Joan Coll
Antoni Iborra
Joan Quer
Josep Rovira
Salvador Serra

(1) No podem completar el nom del company P. B. per trobar-se actuant amb la Resistència.

Noticiari de l'exili

Belarmino Tomas a Paris

Procedent de Londres, ha arribat a Paris el camarada Belarmino Tomas al qual salutem ben cordialment.

Torres Campaña, delegat del Govern a França

El senyor Torres Campaña, Diputat a les Corts de la República i actual Ministre del Govern espanyol a l'exili, ha estat encarregat de representar aquest Govern a França.

Nota pregada

Tots els simpatitzants del « Moviment Socialista de Catalunya » de Vich i de la Comarca, son pregats d'escriure, per a un assumpte de molt interès a Lluís AUMATELL, 5, rue François Chénieux, Limoges (Haute Vienne).

Vers la unitat socialista

per Josep MORETA

EL FET de què els socialistes catalans ens trobéssim ahir distanciats i s'entaulés una polèmica irreconciliable, no vol pas dir que avui ens manquin possibilitats d'entesa. En tant que socialistes tenim uns objectius a assolir; uns objectius que ens son comuns i que, per llur importància històrica, no podem deixar abandonats amb la continuació de baralles esterils i contraproductives. Uns i altres hem fet l'experiència d'una política superada pels acontèixements que ha viscut el món darrerament, i és deure de tots nosaltres treure'n les conseqüències favorables per a la unitat socialista.

Les perspectives que ofereix el moviment obrer de Catalunya son indubtablement distintes de les de la resta de la Península. A Catalunya no existeix un partit socialista capaç de portar a cap les grans realitzacions que imposa la història. En canvi existeixen els elements que podríem qualificar de matèries primes per a crear-lo. Un proletariat políticament avançat, que ha fet l'experiència de la política burgesa, cerca a través de les idees socialistes la solució dels grans problemes econòmics i socials dintre un règim democràtic. Aquest proletariat que està a l'avantguarda de les classes treballadores peninsulars, ha d'estar dotat del seu instrument de lluita. I és a nosaltres, socialistes de tots els partits catalans, a qui correspon la noble tasca de crear aquest formidable instrument de lluita política vinculant el nostre entusiasme i la nostra capacitat en el Moviment Socialista de Catalunya suara constituït car aquest és el primer pas vers la formació del gran partit socialista que ha d'encarnar, a Catalunya, les aspiracions i els neguits de les classes productores. Entossudir-nos a mantenir anagrames que no representen sino la continuïtat de divergències i, per tant, donar força a velles concepcions generadores d'hostilitat entre nosaltres, seria mancar a udeure i traïr els interessos suprems de la classe treballadora.

L'amor envers el partit dins del qual ens hem format políticament i sota la bandera del qual hem lluitat pels nostres ideals socialistes, no pot justificar, de cap manera, la desunio.

La crisi del capitalisme i el Socialisme

per Salvador RIC

LA CRISI GENERAL del sistema capitalista, producte de la qual ha estat la guerra mundial, ha presentat un problema que els pobles hauran de resoldre un dia. Existeix una gran diferència entre el progrés de la tècnica i la ciència de l'home. Mentre el progrés tècnic ha fet uns avanços formidables l'home ha restat estancat.

La Societat capitalista no té altra preocupació que la producció. Sense preocupar-se per saber si els productes que fabrica son bons o dolents per a la societat, sols cerca un benefici. Aquesta fredor mercantilista ha produït una civilització particularment bacada en unes relacions econòmiques. Son aquestes relacions econòmiques que han produït el nostre caràcter i la nostra manera d'ésser.

La societat capitalista en la seva lluita per la riquesa ha destruït tot allò que abans era venerat, i que preté voler defensar. Des del vicari de poble fins a l'alt magistrat no son altra cosa sino assalariats i llur estat depen de la balança comercial. La moral, la religió, tot ha estat destruït al pasatge del capitalisme. Bergson deia: « A l'home li manca un suplement d'ànima ». Com si a l'home se li podés donar una moralitat superior, com pot donar-se als obrers un suplement d'alimentació. No és assistint a un curs universitari que s'apren a distingir el bé del mal o allò que és lleig d'allò que és bell. Les qualitats humanes sols s'aprenen en un medi social en que aquestes coses tenen un desenvolupament normal. Si el medi social és molt pobre, la nostra formació psicològica i moral serà molt pobre. Si, pel contrari el nostre medi social és elevat, la intel·ligència i el sentit moral es modificaran d'una manera progressiva.

La freda condemna de l'Alemanya hitleriana ha sorprès a molts. Aquestes degeneracions i altres en diferents aspectes son el producte d'una societat que ja ha donat tot el que podia oferir. No és un fenomen nacional, és la degeneració del règim capitalista. Heus aci on es mou la nostra civilització basada exclusivament en la tecnològica.

Per damunt d'un sentimentalisme comprensiu, nascut a l'escalf del partit al qual hem dedicat el nostre esforç i les nostres il·lusions, ens cal trobar els fonaments ideològics que ens uneixen. Aquests fonaments existeixen i és prou per a què tots els homes de tendència socialista sapiguem agrupar-nos i avançar units.

La constitució del futur partit socialista a Catalunya, no ha d'ésser obra exclusiva de ningú ans el fruit d'un treball col·lectiu portat a cap amb el màxim de claredat i de bona voluntat. Considerar-nos militants del socialisme és un títol que ens dona dret per a participar a l'obra de l'edificació d'aquest partit el qual prendrà vida a través del Moviment Socialista de Catalunya. Comprent-ho així, els socialistes procedents de tots els sectors catalans, del P.O.U.M., del P.S.U.C. i de la U.S. de C., aixequem avui, ben alta, la bandera de la unitat socialista. Restar al marge d'aquest moviment, creat sense afany partidista, sense el més mínim interès d'absorció, seria prendre una actitud incompreensible que no dignificaria gens els bons sentiments socialistes per tal com tota gestió esdevindria estèril.

logia; morta la personalitat humana no resta altra cosa que l'home màquina. Una ordre del dictador i les grans masses l'executen com un ramat de bous.

Els nostres moralistes que s'espanten al veure la inferioritat humana, no cal que cerquin solucions, no sabran trobar-les. La crisi ve de la mateixa estructura econòmica i social; serà necessària la transformació d'aquest sistema per a canviar l'home, i això no entra en els càlculs dels nomenats moralistes burgesos car, al cap i a la fi, aquests no son altra cosa sino assalariats del sistema capitalista.

Les civilitzacions neixen, viuen i moren i la llampanant civilització actual no podia seguir millor camí que les altres. De totes maneres, que no s'espantin els savis davant la desaparició de la civilització capitalista. Una altra civilització més perfecta la seguirà: és el Socialisme, que ha deixat d'ésser un simple ideal per a esdevenir una necessitat. El Socialisme no representa solament la emancipació de la classe obrera i no es limitarà a solucionar la diferència que existeix entre la producció social i el profit individual, car el Socialisme representa en ell mateix una nova civilització. Les relacions entre els homes no seran exclusivament econòmiques; l'home es perfeccionarà en tots els ordres de coses. El Socialisme donarà a l'estudi de l'home una importància capital. Cap aspecte serà oblidat. La civilització del Socialisme serà molt superior a la civilització capitalista.

El Socialisme és la salvació de l'humanitat.

Cartellera d'Endavant

Subscripció pro « Endavant »

Suma anterior		6.116 fr.
Subscriptors que pagaran una quota regular mensual:		
Ramon Arquer	un mes	100
Josep Rovira	dos mesos	200
Marcel·lí Antich	" "	100
Antoni Iborra	tres mesos	300
Salvi Torrent	dos mesos	200
Isabel Peiro	" "	200
Conxi i Paco de Moncada	" "	400
Joan Morera	" "	100
Bartomeu Torner	un mes	100
Amadeu Olivé	" "	50
J. S. i K. P.	" "	200
Joan Quer	quatre mesos	200
Miquel Jaime	dos mesos	200
Subscripció extraordinària:		
Pau Pinyol		100
Bernadí Estruc		200
J. B. B.		200
Un marsellès		50
Salvador Serra		200
Antoni Farré		50
Santiago Balada		100
Jordi		250
Josep Pifarré		150
J. E.		50
Total		9.816 fr.

Envieu els donatius a nom de Joan Aleu, 40, place de Verdun, Castelnaudary, (Aude)

Administració

Preguem a tots els companys que, per tal de regularitzar la marxa del nostre Butlletí, vulguin enviar-nos el més aviat possible la liquidació dels numeros rebuts.

ELS VICIS VELLS

per Baptista XURIGUERA

ENTRE ELS VICIS vells que hauriem d'allunyar de nosaltres, hi ha el de la vella terminologia. Hem usat i abusat de termes en el llenguatge públic, fins a desfigurar del tot el nostre pensament. Algunes vegades per incapacitat, altres per una comoditat de posició política o econòmica, hem parlat o escrit utilitzant topics, frases gratuïtes, mots pintorescos o expressions, els quals mancaven completament del sentit de la raó i de la lògica.

Una bona part d'aquesta terminologia exòtica, era emmanllevada a l'estranger. Mots pomposos, engalanats extraordinàriament amb robes colorides i cintes extremades, han pogut pènetrar en el nostre poble i mantenir-s'hi llarg temps. De vegades, aquests termes s'apoderaven del llenguatge oficial i el resultat no podia ésser altre que la confusió i la llefjor més atrevida. Però també hi havia a Catalunya una terminologia nascuda allí mateix, i la qual no era pas, per això, menys blasmable.

Aquest fenomen el podríem considerar fins i tot natural en unes èpoques de gran agitació ideològica. Els partits polítics i els sindicats s'han refugiat tot sovint en l'espessa xarxa de consignes i de dictats que no podien arribar mai a ésser populars. La senzillesa i la claretat de la llengua catalana, s'havia embolicat amb els mots i les expressions ferastres, treient-li agilitat i vigoria i donant-li, en canvi, una feixuguesa i un enfarfegament difícil de digerir.

El nostre « clar i català » era substituït per tota una terminologia banal i insubstancial que, enlloc d'orientar el poble el que feia era inundar-lo de pensaments foscos i perdudors que el portaven fatalment a la divagació i al desvarietg.

Caldria allunyar-nos d'aquest gran perill. Hauriem de deixar per a sempre aquests camins absurds i antinaturals. La consigna i el mot exòtic ofusquen el cervell i converteixen l'home en una ovel·la més del gran ramat. La iniciativa particular es troba per aquest fet, detinguda i desviada. Sembla per un moment que aquesta situació artificial així creada, ens aplanava la paraula i la idea. És un engany. Ben al contrari, no fa sino rebaitar la condició humana i envilir l'ànima dels pobles.

La llengua és un instrument d'expressió i és un delictes el voler-la torcer i oprimir amb vestits flamants però confeccionats amb teixits dolents. Deixem ben lliure la paraula i la ploma. Que l'home no tingui altra mesura que la seva consciència.

La nostra parla, és prou rica per a poder-nos donar els mitjans necessaris que permetia d'arribar a entendre'ns. Treballem-la cada dia, donant-li un major esplendor. Fem-la més noble amb les normes de l'art i de la literatura. La seva grandesa augmentarà a dins del camp purament català i la seva bellesa creixerà considerablement. Igual a un braç cansat o a un instrument gastat, hem

de deixar reposar algunes paraules, l'existència de les quals les portava a fer en la vida un paper més humil i més senzill que no pas el que representaven. Allò que pot tenir un veritable valor, no és pas la disfressa d'un mot o d'un terme, sino el pensament simple i clar, és a dir, que no enganyi, que digui « pa » al pa i « vi » al vi. La traïció pot arribar fins a intentar desfigurar una llengua, obligant-la a complir tàctiques i normes particulars,

En el terreny de les divergències humanes, els partits polítics i els sindicats que viuen a Catalunya, tenen el deure d'adaptar-se a la vida catalana. Han d'ésser nacionals, fills de Catalunya i viure només per a Catalunya. Aquest és el primer pas de llur camí a seguir.

Hauriem d'allunyar-nos dels vicis vells. No ens interessa, ara, d'aturar-nos en els

Publicacions d'exili

per A.B.S.

EL conjunt de publicacions de l'exili constitueixen als nostres sentits una mena de gama musical. Cada periòdic, cada revista, cada publicació en general, és una nota que serveix per a confegir l'obra política dels homes i de llurs organismes respectius. Així veiem, per exemple, un « la » carregat d'incisos amb el qual s'inicia un aire bellugadís i ensucrat de « sarsuela »; paral·lelament, una nota un xic més greu ens parla d'una marxa pairal pels camins del seny i de la calma. Un drinc particularment harmonios us fa entrar de ple dins la vivacitat austera d'una sardana i, adhuc, una nota « esgarriada », solitària i desprovista de « seny », us llença, de sobte, en l'embolic del « swing »... Publicacions, gama variada de motius coneguts. Harmonia en la varietat: necessitat dels homes i de les col·lectivitats

Però, fixeu-vos-hi bé: alguna d'aquestes publicacions, no us recorda, per ella sola, un motiu conegut — un motiu massa conegut — que ja havíeu començat a oblidar a despit de la seva malestruga?... Un motiu, més aviat cantarella, mena de « canço enfadosa », que no té res a veure amb el que podria ésser una simfonia, una canço o un pas de « swing »?

Un motiu conegut, imprès amb caràcters grassos: grassos com la mà que patrocina la seva publicació. Motius tenebrosos d'una època no massa llunyana, en el curs de la qual els destins d'un poble eren menys prests, befals en nom d'un patriotisme inspirat en latruds gairebé antipodiques.

Publicacions: gama de mots, harmonia de sons... I una nota discordant, feixuga als sentits, empalagosa, plena de baixesa...

errors passats. El temps ens empeny. Hem de seguir endavant. Però si que hem de procurar, a l'hora de recomençar la nostra vida, oferir-nos al nostre poble ben sincers, ben generosos i ben clars. Que el nostre pensament i el nostre cor, que el nostre sentiment i les nostres intencions siguin totalment catalans i res més que catalans.

La terminologia tan en voga a casa nostra, sobretot durant el període que visquérem de la guerra, ja no té avui cap raó per a seguir subsistent. El llenguatge ampulos i la frase gratuïta, que havia arribat a dominar el carrer i gairebé en les esferes oficials, ha mort.

Renascuda la calma, torna a surar a poc a poc la paraula assenyada i el criteri solid.

Hem permanescut a la nostra terra uns anys emmetzinats per aquelles consignes i aquells dictats que trashedaren l'ordre i l'equilibri del poble. És hora ja que torni a acompanyar-nos la reflexió serena i la idea responsable.

Tenim necessitat de renovar mètodes i motllos, Catalunya passa una gran bugada i, a semblança d'una dona feinejadora que coneix les tasques de la casa, ha de salvar les peces bones i llençar a un reco els draps bruts i els cacigalls que no poden servir sino per a ésser baratats per sal.

Es aquest un punt importantíssim que convé no oblidar. En depèn, en gran part, la salvació de Catalunya.

Al poble català no se li pot seguir parlant en termes abstractes ni enganyar-lo més amb il·lusions ni jocs malabars. L'home que ha nascut per a ésser un bon torner o un perfecte mestre d'escola, no ha de deixar la seva professió per anar a fer discursos o escripture en els diaris, si no hi té una vocació o una disposició determinades.

La premsa i la tribuna han d'ésser dues escoles d'educació popular. Cal pensar molt les paraules parlades o escrites que es dirigeixin al poble. Les aigües tempestuoses, desfermades durant un temps, han de tornar al seu llit natural. Elles són beneficadores i productives en tant que força creadora, impulsora i massa desperta i activa. Però si es manifesten en tumulte no poden produir sino estralls.

Catalunya necessita homes que la dirigitxin. Homes nous. Aquests homes hi son, existeixen. Hi ha tota una generació viva i preparada que només demana que es compti amb ella. Però seria un error que se li possessin bastons a les rodes i se la condemnés a la impotència. Aquesta generació preparada, que coneix la vida vella i ha sofert profundament la crisi de l'època, compta amb els homes que Catalunya necessita. Pel damunt de les polèmiques que comencen a tornar a aixecar unes posicions caducades, hi ha els interessos permanents i eterns de Catalunya.

Hem d'enfortir la idea de Catalunya. Ens calen qualitats en totes les manifestacions de la vida. Necessitem bons operaris igual com necessitem bons investigadors. Pel damunt de les societats de barriada hi ha l'ànima catalana. El nostre ideal és Catalunya. El nostre ideal i el nostre únic Partit.

Si sabem trobar el camí de Catalunya, podem esdevenir un poble gran. Totes les possibilitats estan a les nostres mans. I, quan la història se'ns mostra tan propícia, no podem fer sino aprofitar tots els moments i unir totes les voluntats en aquest sol anhel.